

der desværre vist ingen som helst Udsigt til nu efter det intime Samarbejde, der ved sidste Valg var mellem Delegationen og Højre, og efter den Regering, der nu er dannet, og hvori der sidder — jeg ved ikke hvor mange — Højremænd, det er vist adskillige.

Saa er der en anden Vej, der er antydet til at hjælpe os ud over Misæren, det er Laanevejen. Det er den, vi ere inde paa nu. Det er sikkert den nemmeste. Man behøver ikke at være et Finansgeni for at kunne redde Staten ved at laane, saalænge man vel at mærke har noget at sætte i Pant. Da Venstre kom til Magten i 1901, debiterede det straks med at optage et Statslaan, nominelt paa 30 Mill. Derefter gik Tiden til 1909, da vi atter maatte optage et Statslaan. Det var daværende Finansminister Brun, som fremsatte Forslag om at optage et Statslaan paa 40 Mill., som blev vedtaget. Det er her ganske interessant at lægge Mærke til, hvad daværende Finansminister Brun udtalte. Han sagde, at han forlangte en saa stor Sum for ikke saa hastigt igen at skulle ty til Pengemarkedet om Laan. Jeg tror, vi aldrig have haft en saa kortsynet Finansminister, som den Mand maa have været, naar han i Fjor Sommer kunde sige, at nu tog han et saa stort Laan for ikke hastigt atter at skulle ty til Pengemarkedet. Vi vide alle, hvordan Virkeligheden var. Da den nye Regering traadte til i Fjor Efteraar og skulde til at undersøge Statskassen, vare alle de 40 Millioner borte, Statskassen var fuldstændig tom, saa at det nogle Maaneder efter var nødvendigt atter at ty til Udlandet. Vi optog saa Laanet paa de 15 Millioner. Det vil altsaa sige, at der siden Systemskiftet er laant 85 Millioner. Nu fremsættes altsaa en ny Begæring om dette Laan paa 36 Mill. Kr., og Veksellaanet fra i Fjor Efteraar paa de 15 Mill. skal ikke betales af det, vi laane nu. Regeringen skal altsaa atter til Efteraaret henvende sig til det udenlandske Pengemarked for at faa dette 15 Millioners Laan fornyet, og der er stillet i Udsigt, at det ikke vil vare ret længe, før et stort permanent Statslaan paa 60—70 Mill. Kr. maa optages.

Denne Vej, at laane, er, som sagt, en øjeblikkelig Redning, men det er ikke en Vej, der er holdbar i Længden. Laanene skulle forrentes og tilbagebetales, og vi kunne ikke blive ved at leve paa Laan. De Renter, vi i Øjeblikket betale, ere følgende: Paa Finanslovens § 15 er der opført 9,590,000 Kr., paa § 27 1,987,000 Kr.

Det er tilsammen 11,577,000 Kr., der paa indeværende Aars Finanslov ere opførte som Renter og Afdrag paa uden- og indenlandsk Statsgæld. Nu kommer hertil et nyt Laan paa 36 Mill. Kr., hvoraf Renten vil blive 1,260,000 Kr. Denne Udgift stiger altsaa til 12,837,000 Kr. Med andre Ord, omtrent 14 pCt. af Statens samtlige Indtægter ville medgaa til Forrentning og Afdrag af den Gæld, vi have paadraget os. Jeg siger, det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade, vi ville tilsidst ikke have noget at pantsætte. Og at stifte Laan for af Laanene at betale Renter og Afdrag er dog sikkert den mest usunde Politik, som tænkes kan. Man kunde egentlig godt vente sig, at de udenlandske Pengemænd vilde sige: Naar I laane saa meget, maa I virkelig indrette jeres Indtægter derefter, saa at I af disse Indtægter ad normal Vej kunne forrente og afdrage de Laan. I stifte i Udlandet.

Disse to Veje, Sparevejen og Laanevejen, ere altsaa ikke farbare eller holdbare, det nytter ikke, vi slaa os til Taals med dem. Men saa er der en tredje Vej, ad hvilken der vil kunne skaffes Balance, nemlig ved nye Skatter. Det maa blive en uundgaelig Følge af den Politik, Venstre har ført i den Tid, det har staaet for Statens Styre. Venstre vil nødig vedstaa det. Under sidste Valgkamp var det ikke muligt at faa en Venstremand til at vedstaa, at det var nødvendigt at komme med nye Skattepaalæg i dette Land. Men enhver, der kan se blot nogenlunde klart, vil kunne forstaa, at der er ingen anden Udvej. Der er ingen anden Redning. Det danske Folk maa være belavet paa nye betydelige Skattepaalæg, hvis der skal skaffes Balance, og hvis den Kurs skal fastholdes, som denne Regering er inde paa. Saa bliver naturligvis Spørgsmaalet, ad hvilke Veje man vil skaffe disse nye Skatteindtægter. Der vil jeg udtale, at hvis Mening er, at de nye Skatter skulle lægges over paa Smaamanden i dette Land, paa den ubemidlede Befolkning, skal Regeringen vente sig al den Modstand fra Socialdemokratiets Side, som vi ere i Stand til at yde. Der er ingen som helst Grund til, at den letsindige Finanspolitik, vi have ført, de svimlende Militærudgifter, hvortil vi ere drevne op, skulle læsses over paa Smaamandens Skuldre. Nej, lad saa de velstaaende, de rige, de store Formuer komme til at betale.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter disse Udtalelser, tillade mig at rette en Anmodning til den højtærede Finansminister, om